

Wijzer

Spanning tussen het solitair en het solidair

Peter Denneman smm

Elk mens is een eenling, uniek en onherhaalbaar; maar ook een sociaal wezen: hij kan de ander niet missen. De mens is solitair en solidair. Maar hoe gemakkelijk raakt het gezonde evenwicht verstoord.

Het is winter 1703-1704 als Montfort door bisschop Madou gevraagd wordt nabij Parijs in het religieuze wespennest Mont-Valérien orde op zaken te stellen. De monniken aldaar lopen zeer indrukwekkend in boetegewaden rond: een witte pij met een zwarte mantel daaroverheen; maar de eigenlijke bezieling is eruit, met als gevolg onderlinge ruzie. Het is een openlijke ergernis.

Hoe gaat Montfort te werk?

Hij bestudeert de regel en gaat er vervolgens toe over deze in praktijk te brengen. Hij houdt geen vermanende preken, zelfs geen gespreksrondes, maar leeft gewoon: ingetogen in zijn kluis, vriendelijk en voorkomend in de omgang met anderen. We moeten ons realiseren dat hier een betrekkelijk jonge priester tussen doorgewinterde monniken zit en hervormer moet spelen. Hier ontdekken we dat Montfort naast organisator van missies, processies, restauratie van kerken, oprichting van calvaires, ook

over andere gaven beschikt. Door een bescheiden strategie van eenvoudige regelgetrouwheid en rustig afwachten krijgt hij de verbitterde monniken zover, dat ze een voor een met hem komen praten. Het persoonlijk contact en het individuele gesprek kunnen hier wonderen verrichten, doordat bij Montfort geloofskracht en zeggingskracht samen gaan. Het zijn de onvervangbare middelen om het religieuze leven te vernieuwen. En dat niet alleen!

Voor alle samenlevingsverbanden – religieuze en geloofsgemeenschappen niet uitgezonderd – is een gezond evenwicht tussen solitair en solidair van levensbelang. Waar iemand in zijn persoonlijk leven al met die niet-aflatende spanning zit van zichzelf te blijven en open te staan voor anderen, daar is de geringste verschuiving tussen de afzonderlijke stenen reeds voldoende om op den duur de hele muur uit zijn voegen te lichten. En dan brokkelt het snel af, ook een kloostermuur. ■

nummer 1 – april 2024

van de redactie:

In deze Wijzer leest u over Montfort als hervormer; het bezoek van Jan Lathouwers en Peter Denneman aan Brazilië; retraite; verhuizing en installatie nieuwe huisoversten.

Jubilarissen Jan Bos, Peter Hoogland, Pee de Waard, Piet Derckx, Wiel Logister, Math Vroemen en Jan Lathouwers vertellen over hun ervaringen als montfortaan.

Daarnaast natuurlijk weer Nieuws uit de Wereldwijde Congregatie; Wijzertjes en onze overledenen.

redactie:

Peter Denneman, John van Oss en Monique Heijman

Bezoek aan Brazilië

Jan Lathouwers smm

Peter Denneman en ik brachten in oktober 2023 een bezoek aan confrater Antoon van Noije smm in Brazilië ter ere van het 30-jarig bestaan van Sitio Agar.

Een project, gestart in de jaren negentig van de vorige eeuw, voor opvang en begeleiding van verstoten kinderen vanwege HIV-besmetting of het hebben van aids. We logeerden bij Toon thuis en ons bezoek begon met het bijwonen van de viering in de Montfortkapel en een gezellig samenzijn. In de dagen daarna brachten we een bezoek aan de Bazaar en aan onze confrater Pee de Waard smm. Hij liet met trots een voor ons nieuw Mont-

fortbeeld zien. Op zondag waren we aanwezig bij de doop van de drie aangenomen kleinkinderen van Toon. We bezochten ook de majestueuze kerk van Onze Lieve Vrouw van Brazilië. Het kopen van een beeldje kon daarbij niet achterwege blijven. Op de terugweg naar het vliegveld waren we getuigen van verkopers die tussen de rijen auto's door hun waar probeerden te slijten. ■

Antoon en Pee de waard – 30 jaar Sitio Agar

ongesorteerde voorraad voor de bazaar

bij Antoon van Noije thuis, binnenplaats'

Viering 30 jaar Sitio Agar in Montfortkapel

Montfort

Doop aangenomen kleinkinderen van Antoon

Jan aan de Caipirinha

biertje!!!

aan het strand

Paraty in de avond

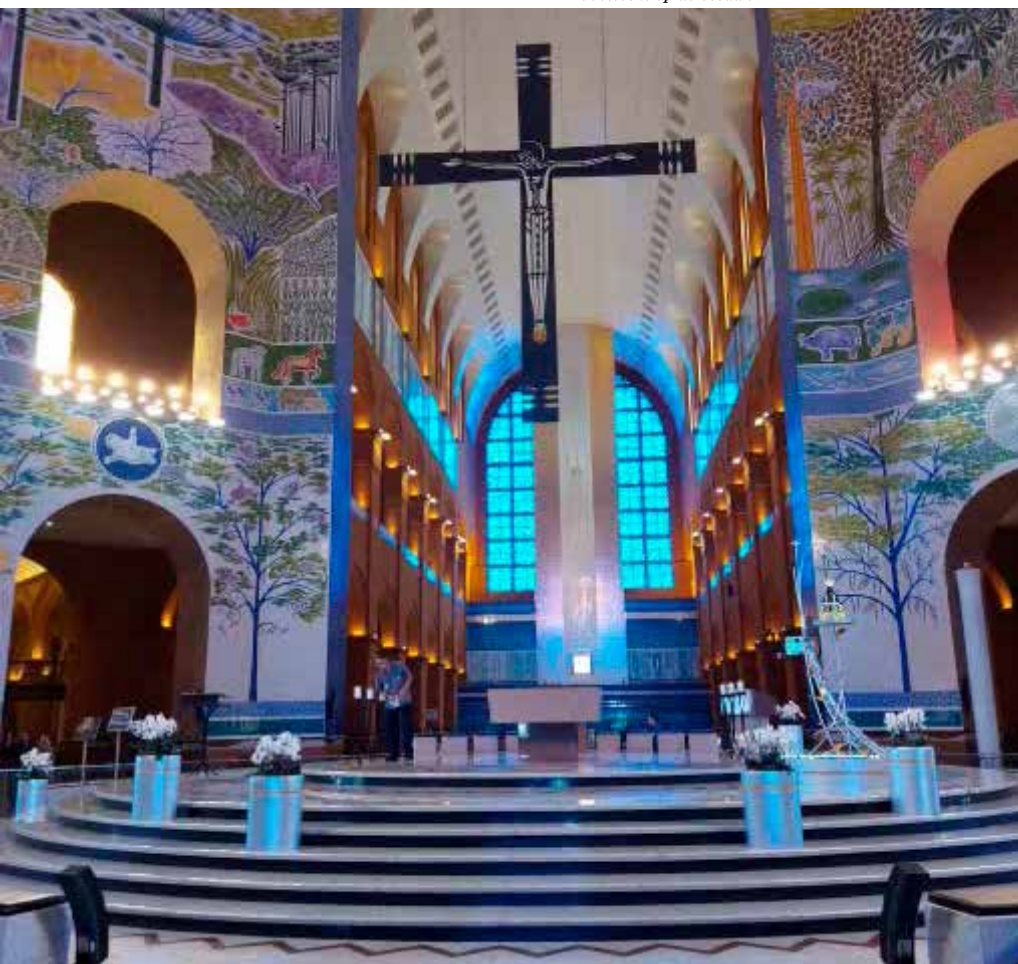
beeldje van O.L.V van Brazilië

boottocht op de oceaan

op weg naar de waterval

interieur O.L.V van Brazilië

O.L.V van Brazilië

in de file op weg naar het vliegveld

Bijdrage

Wilt u bijdragen aan het project Sitio Agar van broeder Antoon van Noije met een eenmalige- of structurele gift, dan kunt u deze overmaken naar:

Missieprocure Montfortanen o.v.v. project AvN NL 50 RABO 0155 0014 69.

Verhuizing naar Vroenhof

Monique Heijman

Na een lange voorbereiding is het op 17 januari 2024 zo ver, de vijf oudere confraters van klooster Schimmert verhuizen naar de gemeenschap van de montfortanen in Vroenhof. Ondanks het feit dat deze verandering nogal wat voeten in de aarde heeft, gaat uiteindelijk iedereen met de verhuizing akkoord. Grondslag is met name het kunnen bieden van de noodzakelijke zorg. Dat deze overstap naar een nieuw te vormen gemeenschap niet gemakkelijk is, staat buiten kijf. En dan ook nog eens 20 centimeter sneeuw op de dag van de verhuizing; dat is oppassen geblazen. Of kunnen we misschien beter zeggen dat de sneeuw ervoor zorgt dat alles gesmeerd verloopt?

In de vroege ochtend druppelen de confraters in Vroenhof binnen en niet lang daarna volgen de verhuizers met de grote verhuishagens. Alle medewerkers staan paraat, in Schimmert of in Vroenhof, om iedereen op te vangen en te helpen de kamers in te richten met de eigen, vertrouwde spulletjes. Niet te vergeten de ‘achter-

gelaten’ drie jongere confraters die samen de gemeenschap Schimmert zullen gaan vormen. Ook voor hen is het een spannend gebeuren. Of het huidige klooster gemoderniseerd zal worden of dat er een volledige nieuwbouw komt, wordt nog bekeken. Dit zal afhangen van de ontwikkelingen rondom de montfortaanse missie.

Peter heet Jan Bos welkom

Pas dan kan daadwerkelijk aangegeven worden hoe het klooster er uit zou moeten komen te zien. Ook voor de confraters die al in Vroenhof wonen is het een hele verandering; van vier naar negen confraters. Dit zal de gezelligheid alleen maar ten goede komen. Peter Denneman is de hele week in Vroenhof om de confraters welkom te heten en daar waar nodig bij te staan.

Terwijl John van Oss van zijn eerste kopje koffie geniet, sjouwen de verhuizers met de kratten waarin al zijn spullen zijn opgeborgen. Nou ja, niet ál zijn spulletjes...

Nadat iedereen is verwarmd door een kopje koffie of thee, begint de ochtendviering in de kapel. Peter Denneman gaat voor. Nogmaals wordt iedereen van harte welkom

geheten in het klooster en de hoop uitgesproken dat men zich snel thuis zal voelen in deze nieuw samengestelde gemeenschap. Aansluitend vindt een gezellige borrel plaats alvorens het middagmaal wordt genoten. Eén voor één verlaten de confraters de refter, al naar gelang hun kamer is ingericht. Vermoeid strijken zij neer, in een vreemde omgeving, maar wel omgeven door hun eigen vertrouwde bezittingen.

Zoals het klokje thuis tikt... Wie zouden wij zijn als we de klok om die reden niet mee hadden verhuisd! Laten wij hopen dat de tijd zijn werk doet en alle confraters spoedig hun draai hebben gevonden en deel mogen uitmaken van een gebroederlijke- en gezellige gemeenschap.

Heel veel dank aan alle medewerkers die, zodra zij gevraagd werden extra bij te springen, dit zonder aarzelen deden, ook al hadden zij reeds een lange, vermoeiende werkdag achter de rug. Nogmaals hartelijk dank daarvoor.

Mocht u telefonisch contact willen opnemen met de voormalige confraters van Schimmert of een afspraak willen maken, bel dan klooster Vroenhof: tel. 043-6088200. De confraters kunnen u desgevraagd hun rechtstreekse telefoonnummer geven.

Adres

Klooster Montfortanen
Vroenhof 87
6301 KE Houthem (Valkenburg a/d Geul). ■

Onze Jubilarissen

**Jan Bos smm -
65 jaar priester
(8 maart 2024)**

‘De boodschap die mij toen ik opgroeide tot diep in mijn hart heeft geraakt en die ik altijd heb uitgedragen, is de kernboodschap van Pasen: “Gij allen, mannen van Galilea, - luistert: Jezus van Nazareth was een man wiens zending tot u van Godswege bekrachtigd is... God heeft hem ten leven opgewekt na de strikken van de dood te hebben ontbonden...”.

Hiervan wilde ik verkondiger worden, daarvoor wilde ik priester worden. Mijn priesterwijding vond plaats op 8 maart 1959. Toen ik mijn studies beëindigd had en mijn benoeming mocht ophalen bij de toenmalige provinciaal

overste, stootte ik de refter binnen waar een honderdtal seminaristen aan tafel zaten. Ik zwaaide met het papier en riep: “Congo; ik ga naar Congo”.

In de periode dat ik voor het eerst naar Congo vertrok, was reeds een ommekeer gaande die met horten en stoten, soms hevige stoten, is doorgebroken.

1959 Was ook de tijd dat de profetische paus Johannes XXIII droomde van een nieuwe tijd voor de kerk, een diepgaande herbronning. Op nieuwe wijze moesten wegen gezocht worden om weer te komen tot een frisheid en een dynamiek van de Kerk zoals we dat in de Handelingen van de Apostelen vinden. Beide grote gebeurtenissen hebben mijn priesterleven gekenmerkt. Ik kon geen onrecht verdragen en ging er tegenin. Meermaals is mij dit kwalijk genomen, vaak ook van hogerhand. Ik heb meermaals in de gevangenis gezeten, ben op transport gezet met

een geweer in mijn rug, ik heb huisarrest gekend, slaag gekregen en ben zelfs voor dood achtergelaten. Ik was 40 jaar missionaris in mijn geliefde Congo.

In 2009 werd ik benoemd tot lid van de Orde van Oranje-Nassau; een grote eer. Van 1999 tot 2019 was ik rector in de Hambos- en Luckerheidekliniek in Kerkrade. Dit stopte toen ik op 87-jarige leeftijd met pensioen ging. Per januari 2019 werd ik lid van de gemeenschap in Schimmert en nu als 92-jarige ben ik één van de leden van de gemeenschap Vroenhof.

Bijzondere dank ben ik verschuldigd aan Maria, die mij altijd met moederlijke zorg omgeven heeft en nog steeds omgeeft.’

Vervolg op pagina 6

**Peter Hoogland
smm - 55 jaar
priester**

(8 maart 2024)

‘Ik ben in 1941 in Haarlem geboren en werd in 1962 montfortaan.

Mijn priesterwijding vond plaats op 8 maart 1969 en in 1970 kreeg ik mijn benoeming voor Indonesië, waar ik 31 jaar met veel plezier en grote inzet als missionaris gewerkt heb. In 2002 keerde ik terug naar Nederland, waar ik een nieuwe woon- werkomgeving vond in Almelo bij “De Wonne”. Een huis voor mensen die tijdelijk onderdak nodig hebben, begeleid door de vaste bewoners, zodat de tijdelijke bewoners weer op de been komen. Vanaf 2016 heb ik mijn intrek genomen in de gemeenschap van Schimmert en geniet ik van mijn pensioen. Zoals u elders in deze Wijzer heeft kunnen lezen, ben ik op 17 januari verhuisd naar de nieuw samengestelde gemeenschap Vroenhof en dat is best nog even wennen.’

**Pee de Waard
smm - 70 jaar
geprofest**

(8 september 2024)

‘Goed vijf jaar oud raakte ik diep onder de indruk tijdens de Ere-Mis van

neef Arie de Waard smm temidden van meerdere montfortanen, vooral toen hij zijn ouders en tientallen familieleden de H. Communie gaf. Vanaf dat moment droomde ik er van priester te worden. Mijn geloof is eigenlijk nooit door crisissen gegaan, zelfs niet tijdens ernstige gezondheidsproblemen in mijn jeugd of maandenlange communicatiestoring in het noviciaat met de leiding. De Catechismus van de Kerk is mijn houvast samen met de meditatie van het Evangelie. Ik voelde aan dat mijn moeder in al haar eenvoud voortdurend contact zocht met Maria. Ik nam het van haar over. In de seminarietijd kreeg ik een beeld van Montfort, zijn karakter, zijn persoonlijke band met Christus en Maria en zijn inspirerende missionering in Frankrijk. Zijn radicaliteit blijft me nog steeds onthutsen. Vrij automatisch ben ik in zijn congregatie gestapt maar was daar later heel

blij mee, tot de dag van vandaag. De stichter was een kei van een heilige, een fantastische volkscatecheet en beminde Gods Zoon met woord en daad in de armste medemens. Dat ik in Brazilië terecht ben gekomen blijft me nog altijd verbazen gezien mijn jarenlange beperkte gezondheid en aanvankelijke haast niet-bestaande belangstelling voor de buitenlandse missies. Maar nu, na 56 jaar pastoraal in Brazilië, dank ik de Hemel. De Nederlandse en Duitse Provincie zijn een trouw, genereus thuisfront geweest tot en met nu. Ik heb er eveneens de inzet bewonderd van mijn confraters, noeste werkers in hart en ziel. De meningsverschillen onder elkaar zijn weleens hoog opgelopen. Ik bied daarvoor graag mijn excuses aan, maar heb ondervonden dat we nu, op onze oude dag, prettig en broederlijk met elkaar kunnen omgaan. Ik getuig tot slot:” Zorreg (sic), dat je er bij komt, bij de Montfortanen, bij de Montfortanen moet je zijn”! (Oirschots scholastiekenlied).’

**Piet Derckx
smm - 65 jaar
geprofest**

(8 september 2024)

‘Geboren in Meijel in een molenaarsgezin dat tijdens de oorlog in de

molen wekenlang beschermd woonde, maar moest evacueren nadat de parochiekerk en daarna ook de molen werd verwoest. Na de oorlog werd ik misdienaar in de noodkerk van Meijel.

In 1950 kwam de nieuw gebouwde en mooie St. Nicolaas kerk klaar en was ik misdienaar bij de eerste mis van de montfortaan Frits v/d Asdonk. Na de plechtige viering vroeg pater Frits aan ons misdienaars: “Op het seminarie is mijn plaats leeg en wie van jullie neemt mijn plaats daar in?” En ik antwoordde: “Ik wil dat wel doen”. Zodoende kwam ik op het klein seminarie St. Marie in Schimmert terecht. Op 28 augustus 1957 ging ik in vol ornaat (toog en koord) naar Meerssen. We werden ontvangen door magister pater Math Bertrand en socius pater Smit. We hebben 65 jaar geleden op 8 september 1958 de professie gedaan. Dit was het begin van mijn Montfortaan-zijn. In die 65 jaar ben ik 40 jaar lang missionaris geweest in Indonesië. Ik ben bezig

geweest onder de Dajak-bevolking op Borneo, de opleiding van wereldheren voor het bisdom Sintang en een lange tijd met de opleiding van onze Indonesische montfortanen. Helaas kwam daar een einde aan in 2005 toen men ontdekte dat ik een brughoek tumor had en daardoor moest terugkeren naar Nederland om behandeld te worden. Gelukkig hebben de doctoren mij goed geholpen en leef ik nog steeds. Ik ben niet meer terug geweest naar Indonesië, maar wel heel dankbaar voor al hetgeen ik heb mogen doen. Nu leef ik op mijn oude dag in het Montfortaans klooster Vroenhof.’

**Wiel Logister
smm - 65 jaar
geprofest**

(8 september 2024)

Dementie maakt het Wiel onmogelijk om iets te schrijven. Om die reden drukken we

hier af wat hij schreef bij zijn 50-jarig priesterjubileum.

‘Niet in het minst dankzij Montfort staat bij mij het besef voorop, dat ik sinds mijn doop in het spoor van Jezus mag en moet gaan, met de toezegging dat God mij liefheeft. Mijn professie en priesterwijding zijn niet de grond van mijn fundamentele betrokkenheid op Christus en het Evangelie, al geven ze er wel vorm en kleur aan.

Ik werd gewijd tijdens Vaticanum II, toen in kerk en theologie de nadruk lag op een arme en dienstbare Jezus. Daags na de eerst mis in de thuisparochie vroeg een oude buurvrouw mij: “Moet ik nu U tegen jou zeggen?” Ik hoorde daarin een waarschuwing: “Je gaat nu toch niet naast de schoenen en de voetstappen van Jezus lopen!”. Dat sloot aan bij de tekst op het prentje bij gelegenheid van de wijding: “We verkondigen niet onszelf, maar Christus Jezus, de Heer; onszelf beschouwen we slechts als uw dienaars om Jezus’ wil”(2 Kor 4,5). Priester-zijn maakt geen einde aan de fundamentele oproep van Jezus om dienstbaar te zijn aan God en mensen. Integendeel! Het tilt mij niet boven anderen uit. Als dat de sfeer wordt, raakt het Evangelie in de knel. Van de drie traditionele kanten van het priesterschap (verkondiging, liturgie en pastoraat) heeft het eerste aspect bij mij centraal gestaan. Mijn

hoofdtak was verkondigen in woord en geschrift. Toch heeft het voorgaan in de liturgie onmiskenbaar een stempel gedrukt op mijn pogingen om Gods nabijheid onder woorden te brengen in een tijd van godsverduistering. Mijns inziens kwijnt het godsgeloof weg, als de goddelijke-creatieve ruimte van genegenheid en mededogen niet meer biddend en zingend wordt gevierd. En het kloppend hart van Jezus wordt vreselijk miskend, als zijn biddende relatie met de Vader op de achtergrond raakt. Ik ben dankbaar dat ik tegelijkertijd priester en theoloog heb mogen zijn. Hopelijk heeft dit mijzelf en anderen geholpen om in het spoor van Jezus te gaan. Hem achterna!

Math Vroemen
smm - 65 jaar
geprofest

(8 september 2024)

‘Wat mij persoonlijk betreft ben ik ontzettend blij dat ik naar Brazilië

heb mogen gaan. Mijn eerste benoeming was Voorschoten en dat was een telurstelling. Ik was daar 2e prefect, leraar en leider van de zgn. Voorbereidende klas. Na 10 jaar kwam de zo lang verwachte benoeming voor de missie: Brazilië. Daar ben ik toen naar toe gegaan in januari 1976, samen met Leo Muijtens. Eerst een taal cursus van vier maanden in Rio de Janeiro en daarna pastoraal werk in Perus (spreek uit peróes), een buitenwijk van São Paulo, verschillende kilometers van het centrum van de stad vandaan, parochie Santa Rosa de Lima, waar Peter Stevens al aanwezig was. Er woonden daar toen ongeveer 50.000 mensen in die buitenwijk. In het begin was er maar één parochie. Een Duitser, Konrad Körner, werd pastoor van de tweede parochie, die naderhand nog meer afsplitsingen te verwerken heeft gekregen. Hij werkte in dezelfde stijl. In de parochie Santa Rosa de Lima (toen nog de enige in heel Perus) was hij net begonnen, met de z.g. CEB's (= Comunidade Eclesial de Base, in vertaling kerkelijke basisgemeenschap). Dat zijn kleine groepen parochianen die zich kerkelijk, liturgisch en sociaal/politiek inzetten in samenspraak met de parochie. Toen ik er kwam in 1976 waren er al 3. In de loop van de tijd zijn er dat 18 geworden. Die onderver-

deling van de parochie was altijd een kwestie van samenspraak. Ze moesten in hun eigen omgeving vormgeven aan kerkelijk en sociaal bezig zijn en, met alle beperkingen. Er was in de parochie ook goede grond voor sociale en politieke activiteiten. Zo is op een geven moment het CDDH-CAP ontstaan: Centro de Defesa de Direitos Humanos Carlos Alberto Pazzini. Carlos was een jongen van 16 jaar die in de avonduren les had op school. Op een avond is er wat heibel ontstaan onder leerlingen die uit school kwamen en is de politie geroepen. Die kwam en wilde niets liever dan bewijzen dat zij het voor het zeggen hadden. Carlos kwam iets later naar buiten, toen de politie er al was, had niets met die verwarring te maken maar werd zonder meer door de politie doodgeschoten. Dat was het motief om die mensenrechtengroep op te richten. En die kwam elke veertien dagen bij elkaar in een lokaaltje van de parochie. Eerste voorzitter werd João Breno, die als arbeider had meegedaan aan een staking van de cementfabriek. Daar was een zekere Abdallah de baas, die zijn mensen erg onderbetaalde en dat was de reden van de staking. João Breno is toen door de politie opgepakt, gevangengezet en gemarteld. Hij is er niet helemaal ongeschonden uitgekomen maar mentaal bleef hij de verdediger van de arbeiders. En toen kwam, na bijna 37 jaar, het jaar 2012. Ik had een hoog suikergehalte en was op een gegeven moment ‘de weg kwijt’. Toen ben ik terug moeten gaan naar Nederland en zo ben ik in Vroenhof terechtgekomen. Van die tijd ben ik anderhalf jaar totaal kwijt. Ik weet niets van dokter, medicijnen, communitieit, familiebezoek. Dat is langzamerhand teruggekomen zodat ik tegenwoordig vrij normaal kan meedraaien en opgenomen ben in de lijst van voorgangers in de kapel. Natuurlijk is hiermee niet alles gezegd, maar ‘in der Beschränkung zeigt sich der Meister’. Nog eens 65 jaar zit er natuurlijk ook niet in, maar stiekem wordt gerekend op minstens nog enkele jaartjes.’

Jan Lathouwers
smm - 50 jaar
geprofest

(8 december 2024)

‘Ik ben geboren in Schoonhoven in de provincie

Zuid-Holland. Ons gezin bestond uit 10 personen: mijn moeder en vader en 3 zussen en 4 broers. Mijn montfortaanse opleiding heb ik in diverse huizen genoten. Op 8 december 1974 heb ik mijn eerste gelofte afgelegd. Daarna ben ik naar Voorschoten ‘Beresteijn’ verhuisd. Ik zwaaide daar de scepter in de keuken en had soms nog andere taken. De laatste jaren was ik plaatsvervanger van de overste en huiseconoom. Na 27 jaar heb ik op 1 november 2001, met pijn in mijn hart, voorgoed de deur van ‘Beresteijn’ gesloten. In Sassenheim vond ik mijn volgende baan bij een woningbouwcorporatie als wijk- en complexbeheerder. Tot aan mijn pensioen in juni 2018 heb ik daar gewerkt.

Mijn roeping en missie als broeder was om diaken te zijn. De paters ondersteunen in het opleidingshuis. Dit door werkzaam te zijn in de keuken en andere taken op mij te nemen. Ook toen het een opvanghuis werd, ging ik hiermee door. Dus een diaken te zijn zoals de H. Laurentius. Hij is ook de patroonheilige van het Rotterdamse Bisdom. Dit deed ik dus de eerste 27 jaar. Na de sluiting van het huis vond ik werk dat anders van aard was, maar toch weer die dienstbaarheid inhield. Er te zijn voor mensen met hun vragen, met name voor ouderen en om hen bij te staan met hun problemen. En à la Montfort hield ik in de eerste jaren spreekuur met twee stoelen onder de trap als kantooruimte.

Broeders in Nederland zijn er niet meer zoveel vergeleken met vroeger. Zeggen en schrijven 3 en nog 1 missionaris in Brazilië. Een uitstervend ras! De oudere broeders verdienen terecht hun rust na een leven van hard werken en dienstbaar zijn. Zij hebben ontzettend veel werk verzet om het functioneren van de paters te ondersteunen. Zonder hen zou veel niet mogelijk zijn geweest.

In november 2017 begon een derde periode om dienstbaar te zijn door toe te treden tot het Provinciaal Bestuur. In 2021 (een iets langere termijn door uitstel vanwege de Corona pandemie) werd ik herkozen als econoom.’ ■

Nieuws uit de Wereldwijde Congregatie

v.l.n.r. Nepo, Francis, Ghislain, Stefan, Ravi, Aimé, Charles, Jos en Sintus

Bijeenkomst van de Belgische-, Duitse- en Nederlandse montfortaanse missionarissen

Sintus Depa smm

We vertrokken om 15:45 uur vanuit Schimmert naar Marienheide, Duitsland. De reis duurde 2 uur vanwege het drukke verkeer. We werden verwelkomd door P. Francis smm en waren blijkbaar de eerste groep die aankwam. Na ons arriveerde de groep uit België. Nadat iedereen aanwezig was, zaten we bij elkaar in de eetzaal en vroegen we elkaar hoe het met ons ging onder het genot van thee of koffie. Daarna ging het programma verder met een borrel en het diner.

De volgende ochtend gingen we naar de vergaderzaal om onze ervaringen te delen. De bijeenkomst werd geopend met een aantal vooraf gegeven vragen. De deelvragen waren ontleend aan het thema van de 'Brief aan de leden van het Gezelschap van Maria' van Montfort. Ik voelde dat deze bijeenkomst heel belangrijk was. Waarom? Omdat ik nog niet veel ervaring heb. Bovendien is mijn priesterschap pas een jaar oud. Ik wilde meer weten over de situatie van de kerk in Europa en ik hoorde veel dingen van oudere priesters. Ze vertelden me veel over de vreugde en het verdriet dat ze meemaken. Eén

van de dingen die mij duidelijk opviel was de moeilijke situatie in de Europese kerk. Bijvoorbeeld: er komen niet veel mensen meer naar de kerk. Sommige confraters klaagden over de huidige situatie van de Europese kerk. Maar er is vertrouwen in Gods voorzienigheid. Dit geloof is gebaseerd op de levenservaring van Montfort.

Er werden verschillende vragen gesteld. Ten eerste: Waar ben ik bang voor? Ik ben niet bang voor de moeilijkheid van de situatie, maar ik ben bang dat ik in de situatie nog niet voldoende bijdrage kan leveren. Een moeilijke situatie wordt ingewikkelder als ik niets doe. Ten tweede, hoe is mijn religieuze leven als lid van het Gezelschap van Maria? Ik leef graag als montfortaan. Samen bidden, samen de eucharistie vieren, samen eten, samenwerken bij een activiteit, samen beslissingen nemen enzovoort. Als montfortaan zijn dit

de dingen die me gelukkig maken. Ik denk dat dit de kenmerken zijn van het leven van een montfortaan.

“Brief aan de leden van het Gezelschap van Maria” van Montfort

De brief van Montfort nodigt me uit niet bang te zijn om te leven en te werken in nieuwe en uitdagende culturen. Ook al voel ik me soms vreemd. Maar ik geloof dat God mijn beschermer is, zoals in deze brief staat. Naast God is ook de gemeenschap mijn beschermer. Het gemeenschapsleven helpt mij om alle moeilijkheden die ik ervaar te overwinnen. De gemeenschap als beschermer is een plek waar ik mijn vreugde en verdriet deel. Missie is voor mij altijd het aangaan van uitdagingen geweest, manieren vinden en durven proberen. Voor mij is dit wat Montfort bedoelde: als je geen risico neemt voor God, doe je niets voor Hem.

Voor mij is Montfort een van de heiligen in de katholieke kerk die een echte missionaris was. Montfort was erg creatief en zag mogelijkheden voor zijn missie. Wat ik vandaag nodig heb is me bewust zijn van alles wat er gebeurt. Ik realiseer me dat ik op dit moment in Nederland ben en niet in Indonesië. Ik realiseer me dat de Nederlandse kerk anders is dan de Indonesische kerk. Dit besef veranderde mijn denkwijze en zorgde ervoor dat ik stopte met klagen. Het zorgt ervoor dat ik de realiteit accepteer in plaats van op te geven. In al deze dingen is gebed het belangrijkste. Gebed is de basis van zending. Montfort nam in zijn drukke leven altijd genoeg tijd om te bidden. ■

Retraite montfortanen

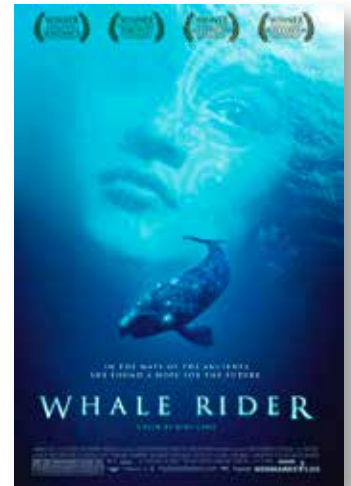
(28 februari, 6 en 20 maart 2024)

Mirjam Dirx (De Levensboom, Waspik)

De retraite van 2024 bestond uit drie afzonderlijke dagen met een samenhangend thema: “Houden van God, je naaste en jezelf”. Dit dubbele gebod van liefde is de samenvatting waar ons geloof voor staat. “Doe dat”, zegt Jezus in het evangelie tegen de Schriftgeleerde, “en je zult leven”. Maar het is simpeler gezegd dan gedaan. Dat gold voor de Schriftgeleerde, dat geldt voor ons. De moeite waard dus om er drie-maal een dag bij stil te staan.

Mirjam Dirx

De dagen waren gepland in de veertigdagentijd. Daarom betrokken we er ook de woorden ‘Soberheid, spiritualiteit en solidariteit’ bij, die bisschop Van Luyn ooit introduceerde. Hoe verstaan we deze vertalingen van de Bijbelse begrippen ‘vasten, gebed, aalmoezen’ in ons leven van vandaag. Het programma bestond elke dag uit twee delen. Een gedeelte voor iedereen: in de ochtend is er tijd voor gebed en is er een presentatie gevolgd door een gesprek in de groep; en een gedeelte voor wie de energie heeft om een stapje verder te zetten: in de middag is er een passende film met nabespreking. De dag werd afgesloten met een eucharistieviering.

Woensdag 28 februari Houden van God

Na een korte introductie op het thema spitsten we ons toe op ‘Houden van God’. Wat betekent dat? En hoe wordt het concreet, juist in de veertigdagentijd? We onderzoeken wat ‘Spiritualiteit’ ons hierin te zeggen heeft. In de middag keken we naar de film “Des hommes et des dieux”. Een groep monniken is gestationeerd bij een Algerijnse gemeenschap. Terroristen maken hun leven steeds moei-

lijker en ze moeten beslissen of ze willen blijven of vertrekken.

Woensdag 6 maart Houden van je naaste

Hoewel dit thema misschien het meest vertrouwd klinkt, zijn er toch veel verschillende invullingen van. Hoe kijken we naar de ander die naast ons is? Wat vraagt dat van onszelf? We kijken hoe ‘Solidariteit’ hierbij past. In de middag keken we naar de film “Marie Heurtin” over een doof en blind 14-jarig meisje dat door Filles de la Sagesse (Dochters der Wijsheid) met gebarentaal ‘uit haar stilte’ wordt gehaald.

Woensdag 20 maart Houden van jezelf

Hoewel het ook in de drieslag van ‘houden van’ staat, is het misschien wel de lastigste van de drie. Gemakkelijk zijn we geneigd om deze vorm van ‘houden van’ van ons af te duwen. Waarom eigenlijk? En kan het woord ‘Soberheid’ ons wellicht nieuwe perspectieven geven? In de middag bekeken we de film “Whalerider” over een meisje, dat tegen de stroom in haar eigen plek zoekt in de gemeenschap waarin ze thuis is. ■

Anders dan eerder

Peter Denneman smm

Zo verliep onze jaarlijkse retraite dit jaar. Dit keer hadden we 3 afzonderlijke retraitedagen en in de middag werd een film vertoond. Daarin werd het onderwerp van de conferentie in de morgen nog eens indringend in beeld gebracht. Het waren aangrijpende films wat mag blijken uit het feit dat er na de vertoning geen behoefte was aan gesprek. Ieder verwerkte de boodschap van de film op eigen wijze.

De bezieling die Mirjam in de conferenties liet zien, was niet anders. Enkele jaren geleden heeft ze ook onze retraite geleid. Dus we kennen haar enthousiasme en ook haar inspirerende wijze van voorgaan in de vieringen in de namiddag en op andere gebedsmomenten.

Onze tocht naar Valkenburg a/d Geul

John van Oss smm

Het was geen gemakkelijke tocht. Als je zoveel jaren in Schimmert hebt gewoond, is het geen kleinigheid om te verhuizen. Ook al zijn de medebroeders die Valkenburg a/d Geul wonen montfortanen.

Het aantal montfortanen in Vroenhof was teruggelopen naar vier. Wij woonden in Schimmert met acht medebroeders. Vijf hebben de Nederlandse nationaliteit en drie van hen zijn Indonesiër. De vijf Nederlanders moesten verhuizen naar Vroenhof. Waarom? Omdat de zorgvoorzieningen in Vroenhof beter zijn. Er hoeft maar gewaarschuwd te worden en hulp is aanwezig.

Waar hebben de Nederlanders gewerkt?

Jan Bos is vele jaren in Congo geweest. Hij was daar onder andere missie-overste. Hij heeft er veel meege maakt. Vele malen is hij met de dood bedreigd. De laatste jaren heeft hij in Kerkrade gewerkt. Hij is er nog steeds enthousiast over, maar zijn gehoor- en zijn gezichtsvermogen gaan achteruit. Daarom was het goed dat hij meer verzorging zou krijgen. Vandaar...

Jan van Loo heeft heel wat jaren in Portugal gewerkt. Daarna is hij naar Nederland gekomen. Hij werd hier 'de springplank' voor Portugal. Daarnaast gaf hij heel dikwijls retraite.

Jacques Maas heeft lang in Nederland gewerkt en wel in Amby. Maar ook heeft hij gewerkt in Malawi en in Mozambique.

Peter Hoogland heeft een groot deel van zijn leven doorgebracht in Kalimantan Borneo, Indonesië. Later heeft hij jarenlang gewerkt in opvanghuis 'De Wonne' in Almelo.

Tenslotte ikzelf. Ik ben de enige die zijn werk in Nederland heeft gedaan.

Ik ben leraar geweest op het seminarie. Jarenlang heb ik godsdienstles gegeven. Daarna ben ik kapelaan geworden in Schimmert met Gir Op 't Veld als pastoor. Mijn tweede plaats was pastoor in Genhout en later pastoor in Schimmert. Na mijn pensionering werd ik benoemd voor Schimmert.

Toen kwam het idee om ons samen te laten gaan met de mensen in Vroenhof. Pater Jacques Hoedemakers, die vanuit Puth eveneens naar Vroenhof verhuisde, werd onze overste. Hij heeft het grootste gedeelte van zijn leven in België gewerkt. Maar het is een echte Nederlander, zoals wij allemaal.

Het klooster in Schimmert wordt nu bewoond door 3 montfortanen: Stefan Musanai, Charles Leta en Sintus Depa. Zij moeten de Montfortaanse missie voortzetten.

Er is een goede band tussen de beide kloosters. Regelmatig komen wij elkaar tegen in het "moederhuis" in Schimmert waar wij in 1880 zijn begonnen en dat blijft trekken. Voor ons in Vroenhof is het wennen. Maar we gaan vol goede moed verder! ■

Wijzertjes

Samen op weg naar Pasen

Ter voorbereiding op Pasen, organiseerden de montfortanen in klooster Schimmert een moment van geloofsontmoeting. De deelnemers kwamen uit verschillende plaatsen. Samen stonden wij, jong en oud, stil bij de boodschap van Jezus: vastgelegd in de evangelielezingen van elke zondag in de 40-dagen tijd. We deelden met elkaar wat ons persoonlijk raakt en luisterden naar elkaars verhalen. Daarna was er een moment van stilte en gebed in de Eucharistische Aanbedding en gelegenheid voor een gezellig samenzijn. Als u de website www.montfortanen.nl of onze Facebookpagina: 'Montfortanen Nederland' in de gaten houdt, kunt u zien wat de volgende activiteiten zijn en wanneer het georganiseerd wordt. Mocht u behoefte hebben aan een gesprek of luisterend oor, dan maken wij daar graag tijd voor. U kunt bellen naar 045-4048111 (klooster, Montfortstraat 6) of mailen naar ch.leta@montfortanen.nl.

Verhuizing Jacques Hoedemakers naar Vroenhof

Op donderdag 25 januari wordt Jacques Hoedemakers verwelkomd in de gemeenschap. Als voormalig zelfstandig wonende treedt hij vanuit Puth toe tot de groep oudere confraters in klooster Vroenhof.

Installatie van Jacques Hoedemakers tot huisoverste in Vroenhof

Op 2 februari 2024 (Maria Lichtmis) werd in het bijzijn van bijna alle Nederlandse confraters, Jacques Hoedemakers geïnstalleerd als overste van de gemeenschap Vroenhof. Een plechtige en ook emotionele aangelegenheid.

Van de oud-overste van Vroenhof, Piet Derckx en ook John van Oss, de oud-overste van Schimmert, werd

met een grote bos bloemen en mooie woorden van dankbaarheid afscheid genomen.

Gemeenschap Schimmert

In de nieuwe gemeenschap Schimmert, waar de drie confraters afkomstig uit Indonesië zich (blijven) inzetten voor de montfortaanse missie in

Nederland, werd op 8 april 2024 Stefan Musanai als huisoverste geïnstalleerd (toen lag deze editie helaas al bij de drukker). Het werd een uitbundige plechtigheid en voor het eerst in de geschiedenis van de Nederlandse montfortanen werd een Indonesische confrater huisoverste.

Verhuizing Charles Heijnen

Vanuit zijn tijdelijke onderkomen bij Mondriaan in Heerlen verhuist Charles op 3 januari 2024 naar Zorgcentrum 'Op den Toren' in Nuth (Afd.

Smaragd kamer 103). Hij wordt van harte welkom geheten, ook door de reeds in het zorgcentrum wonende confraters Wiel Logister en Lei Louis.

Verhuizing Pierre Robertz

Pierre Robertz is naar een ander appartement verhuisd. Hij woont nu op de begane grond met uitzicht op een mooie vijver. Zijn adres: Park Boswijk 389, 3941 AE Doorn.

Overleden

Op 10 november 2023 is in Heerlen, na een kort ziekbed, op 94-jarige leeftijd overleden zuster Henrica (Johanna Maria Helena Verwielen).

Haar leven begon in Hunsel op 1 september 1929. Met respect en dankbaarheid zien we terug op het lange, bewogen leven van zuster Henrica, dat zich voor het grootste gedeelte in Congo en België heeft afgespeeld. Vanuit het grote, warme en gelovige gezin van haar ouders groeit haar verlangen om religieus te worden en naar de missie te gaan. Ze treedt in bij de Dochters der Wijsheid in Schimmert en na haar professie zien we haar een korte tijd werkzaam in de zorg voor de geestelijk gehandicapte bewoners van Boldershof in Druten. Van daaruit vertrekt zuster Henrica in 1956 achtereenvolgens naar Brussel, Leuven en Antwerpen om opgeleid te worden tot verpleegkundige en verloskundige en zich de tropische geneeskunde eigen te maken. In 1962 volgt haar uitzending als missionaris naar Congo, waar ze zich met liefde, toewijding en kennis van zaken inzet voor de moeders met hun baby's, de armen, de meest kwetsbaren en misdeelden. Na de onlusten en de opstand in 1964, die haar erg aangrepen, gaat zuster Henrica toch weer terug naar Congo, om in 1986 wegens gezondheidsklachten definitief terug te keren naar België. Met haar hartelijkheid, haar

opgewektheid en gevoel voor humor is ze dienstbaar aan de zusters van haar gemeenschap in Brussel en allen die ze op haar weg ontmoet. Ze geniet van haar activiteiten in de parochie en heeft als pastoraal werkster veel contact met patiënten en personeel in het ziekenhuis. Op 80-jarige leeftijd vindt zuster Henrica dat het tijd wordt voor haar pensioen in Nederland en verhuist ze naar de kleine gemeenschap van de montfortanen in Vroenhof, waardoor ze beter en regelmatig contact kan onderhouden met haar familie. Vroenhof wordt als het ware haar thuis, maar het is opnieuw

haar gezondheid die om 24-uurs verzorging vraagt. Zo komt zuster Henrica in 2020 in aanmerking voor opname op de Bergweide in Heerlen. Meer dan 3 jaar lang wordt ze op de Anemoon met veel aandacht, begrip en liefdevol respect verzorgd tot er na een ongelukkige val geen herstel meer mogelijk is. Na een korte opleving waarin ze bewust afscheid heeft kunnen nemen van familieleden en medezusters, is zuster Henrica op vrijdag 10 november 2023 om 6:30 uur thuisgekomen bij haar Schepper, de levende Heer in wie haar nieuwe toekomst wacht. ■

Gratis abonnement

Als u toevallig deze 'Wijzer' heeft gelezen en u wilt dit periodiek voortaan ontvangen, meld dit via deze bon of e-mail info@montfortanen.nl.

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Sturen aan:
Redactie "Wijzer"
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

Vanaf 28 mei 2018 geldt de nieuwe wet op de gegevensbescherming (AVG), vastgelegd in de Europese verordening GDPR. Van u als lezer gebruiken wij naam en adresgegevens uitsluitend voor het versturen van 'Wijzer' of een uitnodiging voor een montfortaanse dag. Uw gegevens worden niet gedeeld met derden. Indien u wenst dat uw gegevens uit ons adressenbestand verwijderd worden, verzoeken wij u ons per mail te informeren: provincialaat@montfortanen.nl of via telefoonnummer: 043 - 206 5002. Door niet te reageren geeft u toestemming dat wij uw gegevens mogen gebruiken voor 'Wijzer' of een uitnodiging. Voor het plaatsen van artikelen en foto's hebben wij vooraf toestemming gekregen van betreffende personen.

Colofon

Deze periodiek is een uitgave van de Nederlandse montfortanen en verschijnt twee keer per jaar.

Adres
Provincialaat Montfortanen
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)
info@montfortanen.nl
www.montfortanen.nl

Ontwerp en DTP opmaak
Yoman Reclame Studio
www.yoman.nl

Drukwerk
Drukkerij Thijsen